

Име и презиме: Ђорђе Георгиев
Разред: III-4
Име школе: ОШ "Краљ Петар II Карађорђевић"
Име наставника: Милица Дурковић
Број телефона: 0649944841
Маил адреса: milica.durkovic@oskraljpetar.edu.rs

Кога се тиче како живе приче Дејан Алексић

Да ли се заиста никог не тиче како живе приче? Мене је већ код уводне приче писац заинтересовао за живот прича. Приче живе у књигама, а књиге у библиотекама, што је и објашњено у уводној причи. Прве странице књиге упозориле су ме да добро затварам књигу сваки пут када би завршио читање, да приче не побегну. Стално сам био у страху да заиста нека прича не искористи прилику и ноћу док спавам збрише из књиге. Онда је на ред дошла прича која личи на неку другу причу и сада су то исте приче. Али те две исте приче убрзо замењују ликове и одједном постају другачије. Следећа прича која не уме да заврши саму себе говори нам о важности дома и зашто заправо пуж свуда са собом носи своју кућу. Једном када је Пуж оставио своју кућу, а промаја се увукла у пужеву кућу. Иако се стално жалила да јој је кућа тесна није желела да је напусти док је пуж није надмудрио и на превару избацио из своје куће.

Следећу причу писац описује као размажену. Као и размаженој деци, тако и размаженој причи стално нешто смета, стално нешто фали. Замислите да су јој тачке и зарези личили на буве и желела је да их писац избаци из приче. Али када јој је запређено да ће бити избачена из књиге, јако се растужила и расплакала. Зато је писац морао да је врати у књигу јер се и он растужио. Колико буве могу да буду досадне али и другари усамљеном вуку говори прича „Ко чита не скита“. Прича коју нећу да наишем говори о три човека, од којих су двојица певали, а трећи зевао. Иако су двојица желела да буду сложни и чине трио, један од њих је упорно причао да су они добар дуо. На крају када су се два човека која певају приклонила човеку који зева и они почели да зевају, он је почео да пева. И опет су дошли до дуета, а не до триа. Пошто су писцу рекли да не напише причу, он је није ни написао.

Празна прича је толико необична да је сматрала да је болесна па је отишла код доктора. Доктор је имао задатак да је излечи од празнине. У томе је успео, потпуно случајно. Извадио је фотографију на којој је био он када је био мали и у наручју је држао плишаног меду. Како је изгубио меду, био је много тужан, али се прича досетила и решила да она своју празнину попуни са причом о дечаку који је пронашао свог изгубљеног меду. „Прича о рупи“ је врло интересантна јер говори о различитости, па тако једна рупа није заправо била права рупа јер није била ни на чему. Али је онда писац убацио у причу и тако је рупа постала веома лепа и корисна јер се кроз њу гледало да би се прочитала следећа прича. Као што ја често кијам када сам у близини липе, тако следећа прича „Алергична прича“ кија у близини читаоца. А писац је алергичан на слонове уши, што је закључио док је гледао филм. И због алергије, читаоци морају да се претварају да су нешто друго, како би преварили причу.

„Господин Зид“ је прича која је на мене оставила највећи утисак. Прича нам преноси поруку да свко има право на учење. Зид је био ишаран ружним порукама, али срећом зид није знао да чита па није знао ни шта је то толико ружно написано. Видео је само пролазнике који су често окретали главу од њега или упирали прстом у њега. Али захваљујући доброту једног сликара зид је постао омиљено место окупљања људи.

И на крају имамо причу од које се зева и у њој се описују авантуре Зевомира. Крај књиге је веома оригиналан и гласи „И деси се-пужос у кући глувари“, што је заправо добијено премештањем слова старомодног краја романа „И живели су скупа дуго у срећи“.